

det paagældende Udvalg. Men saaledes som hele Arrangementet forelaa, selve den finansielle Ordning, man foreslog, var det hele af den Beskaffenhed, at det vilde være uforvarsligt, netop uforvarsligt, om Regeringen vilde forelægge et Forslag i saa Henseende for Bevillingsmyndighederne.

Endelig er der ogsaa en Side af Sagen, som jeg ikke kan nægte fortjener nogen Opmærksomhed. Det er jo blevet fremstillet saaledes — og mange Mennesker i vort Land har faaet den Følelse, at det er rigtigt —, at der her vilde være en Virksomhed, som straks gav Fortjeneste og Indtægt og Beskæftigelse, satte Fart i det hele, naar blot vi vilde tage fat paa den, men vi sidder herhjemme og vil ikke tage fat paa den. Vi har alle sammen læst de Bladartikler, der i saa Henseende har været fremme, vi har hørt Taler og beundret den Dygtighed, hvormed denne Sag er blevet fremstillet, og jeg er ikke i Tvivl om, at mange er blevet revet med og har sagt: Det er ogsaa for galt, at vi ikke i vort Samfund kan sætte et saadant Foretagende i Gang, men lader andre Nationer om at tage de Rigdomme, der ligger i det store Hav.

Men jeg beder nu ærede Medlemmer om at se en lille Smule nøgternt paa Forholdene, og hvis de gør det og ogsaa læser de Indberetninger, der foreligger om dette Storfiskeri i andre Lande, vil de sikkert give mig Ret. Gaar vi f. Eks. til Island, hvis lille Befolkning gennem mange Aar har beskæftiget sig med dette Fiskeri i det aabne Hav, vil vi se Beretninger om, hvorledes disse Fiskeselskaber i Øjeblikket sidder i det — jeg skal ikke komme ind paa her fra Folketingets Talestol at give Meddelelse derom, men er der nogen, der interesserer sig for det, skal jeg give dem de økonomiske Resultater fra de sidste Aars Virksomhed. Lad os gaa til Norge, det Land med det store Fiskeri, som blev omtalt for et Øjeblik siden, og jeg vil bede ærede Medlemmer, som har saa stor Interesse for dette Storfiskeri, om at undersøge det Udbytte, som de norske Fiskeriselskaber har haft det sidste Aar. Eller lad os gaa til Frankrig, der jo sender i Hundredevis af store søgaaende Fiskefartøjer op til New-Foundlands-Bankerne, og vi vil se den Nedgang i disse Fartøjers Virksomhed og det Underskud af Storfiskeriet, som disse Fiskefartøjer har haft.

Sandheden er nemlig den, at det er overordentlig vanskeligt hele Verden over at finde Afsætning for Klipfisk, Klipfisks markedet er gaaet meget stærkt tilbage, og der er meget stærkt Prisfald paa Klipfisk,

og noget lignende gælder jo ogsaa for Ferskfiskmarkedet Verden over. Selvfølgelig vil jeg ikke benægte, lige saa lidt som nogen efter min Mening med Rette kan gøre det, at vi her i Landet har Betingelser, som maa udnyttes, men efter de Meddelelser, der foreligger for mig i min Egenskab af Landbrugsminister, maa jeg være af den Opfattelse, at hvad der end kan gøres i saa Henseende, vil det være et meget farligt Tidspunkt for os at sætte ind netop nu.

Dermed vil jeg ikke afvise Tanken, og det ærede Medlem Hr. Sundbo har ikke Ret, naar han siger, at Regeringen har afvist Tanken; vi har sagt — og det vedkender jeg mig —, at hvis man ønsker, at der skal etableres et saadant Storfiskeri her i Landet, er det ikke nok at sige: Her er Planen, vær saa god: Staten maa komme med Pengene. Paa den Maade plejer vi ikke at rejse private Erhvervsforetagender her i Landet, thi saa blev de jo Statsforetagender. Jeg maa derfor vedblivende være af den Opfattelse, at skal noget saadant ske, er det ikke nok at staa med Planen i Haanden og i øvrigt bede Staten om at finansiere den, saa maa man ogsaa vise, at der er en saadan Tillid til den i de paagældende Fiskerierhvervs-Kredse, at der dér kan findes finansiell Støtte derfor.

Men afgørende for Ministeriets Stilling i denne Sag — det maa jeg maaske til sidst sige — har været en Forhandling med Repræsentationen for Dansk Fiskeriforening, i hvilken det blev mig meddelt, at man indenfor Dansk Fiskeriforenings Bestyrelse enstemmigt vilde tilraade Ministeriet ikke at indlade sig paa den Form for Havfiskeri, som er blevet foreslaaet, men derimod at gaa den af Dansk Fiskeriforening foreslaaede Vej: at stille Laanemidler til Raadighed, saa ledes at Fiskerne selv kunde anskaffe sig mere søgaaende Fartøjer. Og det er dette Fiskeriforeningens Ønske, som jeg har villet imødekomme — ganske vist, det maa jeg indrømme, har jeg ikke imødekommet det i saa stor Udstrækning, som det var foreslaaet, med 1 Mill. Kr. om i Aaret i 5 Aar, men jeg har gjort det paa en Maade, som jeg synes er rimelig i en fattig Tid, nemlig at man forsøger sig frem og stiller ½ Mill. Kr. til Raadighed for det kommende Aar. Og er der saa Udvidelsesmuligheder og Efterspørgsel, er der en Vej frem her til Storfiskeri, lad os saa tales ved ad Aare om at gaa videre i saa Henseende.

Vedrørende Fiskeriet paa Færøerne, som det Udvalg, der har henvendt sig til Ministeriet, interesserer sig meget stærkt for, hvad jeg priser Udvalget for, idet jeg